

JAUNAIS CELŠ

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

RĪT — SKOLOTĀJU DIENA

Kad rudens darbi apdarīti laukos, kur savu spēku pielikšanas punktu bija atraduši arī skolotāji kopā ar audzēkņiem un veikuši patērētājam daudz, kad liepas un kļavas ietērpusās savā rudens dzeltenajā rotā, kad debesīs dzirdamas gaiputņu kļiņas, mūsu zemē svin skolotāju svētkus. Audzinātāji, priekšmetu pasniedzēji, skolas vadība, pionieru pulciņa vadītāja... Ari sirmā skolas apkopēja, saimniecības pārziņis — visi paliek atmiņā uz mūžu. Jo laču gadiem nav varas par izglītoju cilvēku, tas, ko mums iepatējis, uz ko pārliecinājusi skolotāji — paliek vienmēr kopā ar mums. Skola papildina to, kas jaunajā cilvēkā ieflekts gimenē, padziļina un attīsta tālāk. Un tas ir lieliski. Bet skolai bieži vien arī jānoārda viss šķēršlis, ko neapzināti vai neprasmīgi savām atvasēm ieaudzinājuši vecāki, lai pacenstos iestēt to «labo un mūžīgo», kas cilvēkam būs noderīgs, kam jāklūst par viņa «es» — atzīti, cienīti sabiedrības locekļi.

Skolas uzdevums vienmēr ir bijis grūtu un sarežģītu pienākumu risināšana, lai nav nācijas izvēlēties gudrus ceļus — jāveido nākotne, kur viss ir pirmoreiz. Tautas skolotāji, partijas un valsts atbalstīti, māca savus mazos līdzcivīkus par īstiem nākotnes pilsoņiem, izglīto arī lie-

tos — viņu vecākus. Skolotājs ne tikai paver logu uz labo, uz cilvēka gēnija gara vērtībām, atsedz vēstures dziļu noslēpumu, bet arī parāda un pamāca, kā to labāk apgūt kādu ienemt pareizu attieksmi pret esošo un bijušo.

Agrofirmas jauno paaudzi audzina trīs vispārīgizglītošās vidusskolas, arī jaunaglonas profesionāli tehniskā. Preiļu bērnu mūzikas un bērnu jaunatnes sporta skolas, vairāki strādājošie mācās vakarskolā. Katrā no šīm mācību iestādēm ir savas tradīcijas, bet viens ir stingri kopīgs — ievēla vēlēšanās, lai jaunā paaudze izaugtu par cienīgu sapņam no tagadējās stafeti būt par dzīves saimniekiem rīt. Un mēs jūtam, ka padomju skolotāji, lai kur viņi strādātu, godam veic savu pienākumu. Paldies jums par to!

Skola ir svarīgu un vēsturisku pārkārtojumu brīdī — rīt reforma, tiek izvirzīti un īstenoti ļoti svarīgi uzdevumi. Skola ir visas mūsu dzīves pārkārtošanās kopīgajā rītmā, ceļā uz jaunu un nozīmīgu rīt dienu.

Skolotāju profesionālo svētku dienas svinīgu paldies sakām visiem mācību iestāžu kolektīviem par viņu lielo un nozīmīgo darbu. Un skoleniem novēlam būt cienīgiem savu skolotāju.

Mikroklimats — kolektīva spēka avots

Dažādi uzdevumi un dažādi darba apstākļi, tomēr šie kolektīvi ir vienādi ar ko īpašu. Vasarā ritēja kapitālais remonts Kalnacku novietnē, kur izmitināti teļi, ganāmpulks bija apkopos, laika apstākļi slikti, daudziem nolaiestos rokas. Bet šīs fermas lopkopes nepadevās grūtībām, drošināja viena otru, kā varēja — palīdzēja, visas kopā godam tika galā. Duntišku fermā izmitinātas melnraibās govīs, kādai no tām bija smagas radības — telēns izrādījās liels. Visas slaucējas darīja, ko varēja, bet mazo glābt neizdevās. Tā diena bija iecerēta kā priecīgs notikums — pirmā ganu diena, lopkopes pašas bija izcepušas torti, maizītes, uzvārījušas kafiju. Bet, kad notika šī nelaime, slaucēja, kuras grupā tas atgadījās, uz mājām aizgāja ar asarām acīs, arī pārējās jūta viņai līdzī un neliels, ieplānotais gaišā priekā brīdīs izpalika.

publika», katram savas intereses, ir pieredzējuši kadri un «zaļa jaunatne». Bet tas netraucē uzņēmumam strādāt ritmiski, bez steigas un sturmēšanas, efektīvi. Noslēpums ir vienkāršs — izveidojies tāds mikroklimats, kas sekme ražošanas uzdevumu izpildi. Neviens nesaka, ka te viss būtu ideāli — ir parādības, kas uzskatāmas par svešām sociālistiskā uzņēmumā (dažkārt vājā disciplīna un tamlīdzīgi), taču lielais vairākums strādājošo un inženiertehniskie darbinieki ir savās vietās, pareizi saprot uzdevumus un radoši tos pilda.

Pārkārtošanās — tā ir atvēršanās, paātrinājums mums vajadzīgs tādēļ, lai nekavētu laiku, ātrāk sāktu strādāt pa jaunam, labāk, radošāk. Tā to saprot siera rūpnīcas, citi kolektīvi. To locekļi iekļaušanos agrofirmā uztvēruši kā lielisku iespēju straujāk uzlabot savus ekonomiskos rādītājus, bet uz to atplaukuma padarīt labākus savus sadzīves un kultūras apstākļus.

Jaunās strāvas aizsniegušas arī cietes rūpnīcu. Par to, ka te nemītiģi uzlabojas ekonomiskie rādītāji, ka neatlaidīgi pieaug rentabilitāte, jāpateicas pašam kolektīvam. Nostabilizējies disciplīna, nav vairs vērojama tāda kadru mainība, kāda bija agrāk — cilvēki iedzīvojas, labāk iejūtas un līdz ar to vērtīgāks kļūst darbs. Celniecība, kas skārusi šo uzņēmumu, pavairo spēkus, jo katram redzams, ka no visu aizmirstā pabērna, kāds bija uzņēmums vēl pavisam nesen, tas kļuvis par īsto bērnu.

Savādāk nevar — ir vajadzīga vadītāju un speciālistu konsekvence un

plašas zināšanas, strādājošo prasme, radošs spēks un griba — tad darbi sokas. Vajadzīgs veselīgs mikroklimats, kas vienīgais ir kolektīva spēka avots. Ja tas aizsērējis, tad nevar gaidīt, ka kolektīvs strādās ar pilnu atdevi, lai kā cenšas kadru strādnieki, kuri ar savu uzņēmumu ir kopā gadu desmitiem, lai kā to vēlas maiņu meistari, inženiertehniskie darbinieki — panākumu nebūs. Līdzīgs stāvoklis ir linu fabrikā.

Strādnieki ir par to, lai novērstu trūkumus un nepilnības, lai uzlabotu darba apstākļus, bet vadība bieži vien uz visu noraudzījies bez intereses.

Var tikai apbrīnot tos cilvēkus, kas te, par spīti grūtībām, kuras jau seš ar pavisam nelielu piespiešanos varēja novērst, nostrādājuši daudzus gadus un turpina darbu. Viņi pareizi izpratuši pārkārtošanās būtību, atbalsta darbu pa jaunam. Bet diemžēl daži no atbildīgajiem speciālistiem ar savu rīcību cenšas pārliecināt, ka jāatgriežas pie vecās kārtības, kad galvenais uzņēmums bija tālu, priekšniecība «netraucēja». Bet laiki ir mainījušies, kontrole pastiprināta — tas nepatīk. Strādnieki ir par darba precīzu organizāciju, par kārtību, par darba apstākļu uzlabošanu un darba ražīguma pieaugumu, par līdzekļu un materiālu stingru taupīšanu. Augsne tāpat lieliska, tā gaida labas sēklas.

Nomainīta uzņēmuma vadība, ir cerības, ka šīs sēklas — iniciatīva, atbalsts, saprotoša pretimiešana, rezervju un strādājošo apzinātuma mobilitācija dos labu ražu.

Apsveikums

Nav nekā cēlāka un skaistāka, kā dāvat laimi daudziem cilvēkiem.

L. Bethovens

Cienījamie skolotāji un pirmskolas bērnu iestāžu darbinieki!

Sirsniģi sveicam Jūs svētkos — Skolotāju dienā! Mūsu valstī skolotājs ir viens no viscienījamākajiem, godājamākajiem tautā cilvēkiem, viņa profesija tiek augstu vērtēta. Pareizi apgalvo, ka cilvēks ar savu darbu maina dabu. Bet skolotāja darbs ir vēl vērtīgāks un brīnišķīgāks, jo tas veido jauno cilvēku. Un par ko lai arī kļūst katrs no mums — ar pateicības jūtām vienmēr atcerēsim savu skolu, savus pirmos skolotājus.

Skolotājs, tēlaini izsakoties, sevi iemieso laikmetu saikni, viņš ir posms paaudžu ķēdē. Viņš no tagadnes nodod stafeti nākotnei, tas viņa darbu padara aizrautīgu un patiesi radošu.

Riebiņu, Preiļu I un Preiļu II vidusskolu kolektīviem un pirmskolas bērnu iestāžu darbiniekiem Riebiņu ciematā un Preiļu pilsētā vēlam daudz enerģijas, zinātgribas, vēlēšanās strādāt, labu veselību un laimi personiskajā dzīvē.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» administrācija, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas.

Salidojums Riebiņos

Sodien mūsu vidusskola un agrofirma uzņem dārgus ciemiņus — atzīmējot savus profesionālos svētkus, ieradusies apkāmes astongadīgo skolu pedagogu kolektīvu pārstāvji — no Galēniem, Dravniekiem, Silajāniem un Gailīšiem, kā arī Riebiņu bērnudārza laudis. Viņi iepazīs ar vidusskolu, bet pašlaik ir sapulcējušies agrofirmas kultūras nama zālē. Te ar viņiem tiekas mājnieki — Riebiņu vidusskolas kolektīvs, runā skolas direktors Sergejs Sadovņikovs. Tiek apkopoti skolu sociālistiskās sacensības rezultāti, noskatīta videoierakstu programma.

Balvas par I vietu rajona astongadīgo skolu sociālistiskajā sacensības saņem Galēnu astongadīgā skola. Otrajā vietā starp lauku bērnudārziem sociālistiskās sacensības veiksmīgā organizēšanā ir Riebiņu bērnudārzs. Riebiņu vidusskola ierindojusies III vietā sociālistiskajā sacensībā «Labākā skola fiziskajā audzināšanā». Tāpat trešajā vietā starp astongadīgajām skolām šajā sacensībā ir Silajāņu astongadīgā skola.

Uzvarētāji saņem piemiņas balvas un krāšņos rudens ziedus.

Juris KAUSĀ

Uzvarētāji sociālistiskajā sacensībā

Par uzvarētājiem sociālistiskajā sacensībā graudu pārvadāšanā no kombainiem uz kaltēm atzīti:

Roberts BEČS, pārvadājis 749 tonnas,

Viktors KRUSTS, pārvadājis 689 tonnas.

Trešā vieta netika piešķirta sakarā ar darba disciplīnas pārkāpumu.

Par uzvarētājiem kombainieru sociālistiskajā sacensībā atzīti:

kombainu E-516 grupā —

Jānis OZOLIŅŠ, iekūlis 875 tonnas,

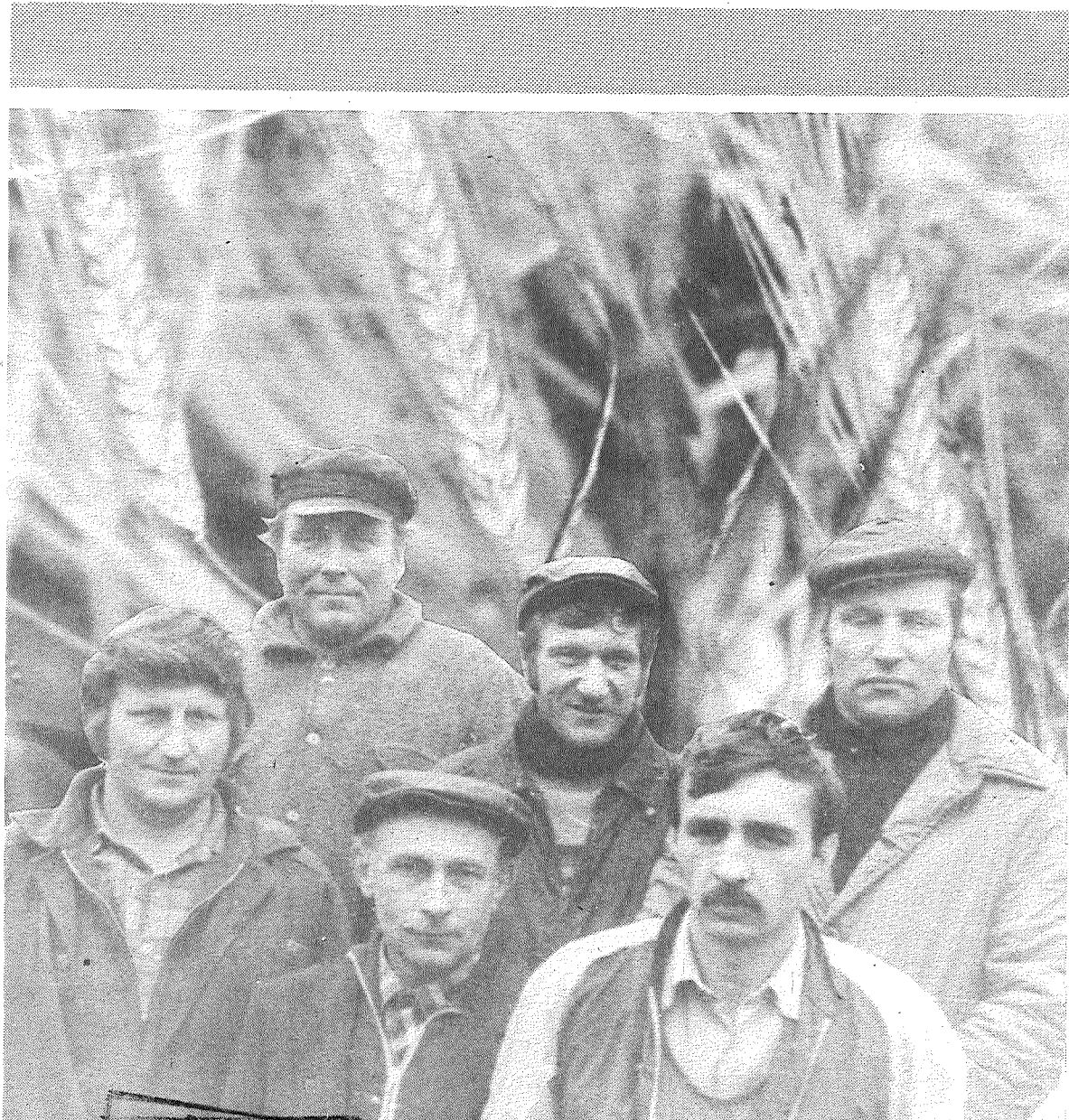
Fjodors GORINS, iekūlis 861 tonnu,

Vladimirs GIVOINA, iekūlis 821 tonnu,

kombainu SK-5 «Niva» grupā —

Ivans PASTARS, iekūlis 323 tonnas,

Vnifantijjs PODSKOČEVS, iekūlis 307 tonnas.

ATTELĀ: pirmajā rindā — pirmo trijnieku kombainiem SK-5 «Niva» Ivans Pastars, Fjodors Gorins, Jānis Ozoliņš.

Istiskajā sacensībā importa kombainu E-516 grupā uzvarēja Roberts Bečs un Viktors Krusts.

GODA GRĀMATĀ

un Goda plāksnē ievietoti šofera Jāņa VALTERA un govju mehanizētās slaukšanas meistares Veronikas KOZLOVAS portreti.

No bērnības te

Rīts. Lai kāds tas būtu — lietains vai saulains, auksts vai puļņu vērpētās līts, ja vien nav pārāk sarežģīti dabas apstākļi, uz skolu dodas lieli un mazie bērni. Viņus tākas un ceļi pie mums atved no daudzām malām teritorijā, ko saucam par savu mikroteritoriju. Gribas salīdzināt šīs takas ar urgām, pa kurām mūsu skolās saplūst daudzie likteņi, daudzas dzīves, lai te izaugtu, iemācītos, atrastu sevi un jau kā plašas upes šīs jauno cilvēku dzīves dotos tālāk, ko kura izvēlējusies, ko esam pratūši ar sava pedagoga kolektīva pūlēm ievirzīt jauniešu apziņā, uz kurieni esam viņus noorientējuši.

Mēs, skolotāji, esam priecīgi un laimīgi, kad mūsu darbs nes labus augļus, esam gandarīti, kad pēc grūtām un ilgstošām pūlēm izdevies panākt vēlamo rezultātu. Bet mūs tik ļoti sāpina tas, ka cilvēks, ar ko kopā daudzus gadus dalījuši prieku un bēdas, kurš audzis un veidojies mūsu acu priekšā un ar mūsu aktīvu līdzdalību, vēlāk pievil cerības, samindubļos viņam ceļā līdz iedotos labos vēlējumus.

Ir visādi skolotāja dzīvē. Bet sirdēstus atsvēr kaut pavisam mazlieta ziņa par bijušā audzēkņa veiksmi dzīvē, par viņa izvēlēto labo darbu, kas dod krietnus augļus sabiedrībai, un otrādi. Skolotājs ir vienmēr darbā, ne tikai skolas sienās, bet arī ārpus tās, viņam bieži ienāk prātā mūžīgais jau-

tājums: nez ko dara tas un tā, cik tālu tikuši, kā iekļāvušies lielajā dzīvē, kādu labumu dod tai?

No malu malām skolā satek sīkās bērnu un jau lielākās pusaudžu dzīves un gaitu tērcītes, te tās aug un bagātinās. Mūsu skola savā tagadējā veidolā iegājusi otrajā gadu desmitā. Līdz 1960. gadam Riebiņos, kā arī visur citur līdzīgās apdzīvotās vietās, bija septiņgadīgā skola. Eksperimentāli sāka darboties astotā klase, bet nākamajā, 1961. gadā jau funkcionēja astoņgadīgā skola.

Varētu likties, ka ar to pietiek. Bērni paauguši, ieguvuši patstāvību, tepat durvju priekšā ir pilsēta ar tās vidusskolām — lai iet mācīties tur. Tomēr saimniecības vadība, ciema izpildkomiteja, citas organizācijas bijušas tālredzīgas un panākušas, lai Riebiņos izveidotu vidusskolu. Lauku bērns, ticis pilsētā, pamazām atsvešinās no dzimtās puses vajadzībām, darba ikdienas, viņa uzstāvētais pavājinās «senču aicinājums», jo to nomāc citi, spilgtāki iespaidi. Tādu jauno cilvēku jau grūtāk pārliecināt atgriezties. Nebūs pārspīlēts, ja teikšu, ka lauku skolu jaunieši ir godīgāki, darbīgāki, dienās no tiem izveidojās sabiedrībai nodrošinātāji pilsoņi. Un nav bez nozīmes atstājams pirmais tradicionālais darba mēnesis skolā, kad jaunā paaudze iet talkā savai saimniecībai — vecākiem, brāļiem, nevis strādā kaut kur pavisam citā pusē.

SASILDA TIE, KURI PAŠI TROK DEGT

Aizvadītā sestdiena bija veltīta Visvienības propagandistu dienai. Kā katrām svētkiem, tā arī šiem pieminētiem kas svinīgāks un košāks par parastām dienām. Vēl viena īpatnība bija tā, ka pie saviem sacensības partneriem un kolēģiem Preiļu rajonā bija ieradusies kaimiņi — liela grupa propagandistu no Jēkabpils rajona. Viesi un saimnieki vispirms tikās ar partijas rajona komitejas pirmo sekretāru Viktoru Solovjovu un rajona izpildkomitejas priekšsēdētāju Jāni Vucēnu, tad aizbrauca uz Jasmuižu brīdi pabūt kopā ar lielo Raini un pakavēties atmiņās par iespaidiem nesenaļās Dzejas dienās. Un tad visi ieradās agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» kultūras nama lielajā zālē.

Te atbraucējiem par firmas dienām un rūpēm, par pirmā pastāvēšanas gada sasniegumiem un darba iecerēm pastāstīja ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. Ar īsu uzrunu uzstājās partijas Preiļu un Jēkabpils rajonu komiteju sekretāres Irīda Jansone un Valentīna Ruža.

Liela grupa labāko propagandistu abos rajonos saņēma goda medaļas, Ļeņina Goda rakstus un citas balvas. Noslēgumā — lekciju par amerikāņu dzīvesveidu un pedagoģijas ērkšķainajiem ceļiem kapitālistiskajā pasaulē, ilustrējot ar videosīzietiem, nolasīja Latvijas KP CK lektore Ilze Ostrovska.

Pasākums noritēja neilgi pirms jaunā mācību gada sākuma partijas politikas izglītības sistēmā, tāpēc savā uzrunā partijas Preiļu rajona komitejas sekretāre Irīda Jansone visiem dzīvā vārda meistariem novēlēja pacietību un radošus panākumus tik svarīgā uzdevuma veikšanā, kāds ir propagandista darbs. Tas vajadzīgs cilvēkiem, un jāpieliek daudz pūļu, lai īstenotu visus nodomus, lai strādātu ar jaunu, ar drosmīgu pieeju. Un pirmām kārtām — pašiem dzīvi jāizprot un jāizjūt pārmaiņotības būtību, īpatnības un uzdevumus, jāatrod sava vie-

ta, sava nostādne, jāizstrādā tāds praktiskās rīcības plāns, kas sekmē klausītāju izglītošanu.

Vissvienības propagandistu dienas svinības sakrīta ar citu nozīmīgu notikumu — tajā dienā presē publicēts PSKP Centrālās Komitejas lēmums «Par darbaļaužu politisko un ekonomisko mācību sistēmas pārveidošanu». PSKP CK publicētie «Darbaļaužu politisko un ekonomisko mācību sistēmas pārveidošanas pamatvirzieni» ieinteresēja daudzus.

Tagad mums ir kopīgiem spēkiem izstrādāta un partijas Centrālajā Komitejā akceptēta programma, kas katrā ziņā jāizpilda. Tā vērsta uz mācību sistēmas pārveidošanu, nodarbību kvalitātes un, pats galvenais, rezultativitātes uzlabošanu. Jānostiprina mācību saikne ar reālo dzīvi, ar sabiedrības sociāli ekonomiskās attīstības paātrināšanas uzdevumiem, dzīlāk un pamatīgāk jāstudē partijas dokumenti, marksisma-ļeņinisma klasiku manto-

jums, pirmavoti, jāizmanto brālīgo partiju bagātā pieredze.

Labākie rajona propagandisti savā darbā jo plaši izmanto klausītāju apmācības progresīvās formas, jaunākos tehniskos līdzekļus. Mācībām ir jāveicina kolektīvos radošos noskaņojumus un nepieciešamība darbu pārkārtot pa jaunam, jāpalielina savstarpējs prasīgums, neiecietība pret darbu un sabiedriskās disciplīnas, sabiedriskās kārtības normu grāvējiem.

PSKP Centrālā Komiteja uzdeva visos kolektīvos organizēt klausītāju priekšlikumu uzskaiti, tos novadīt līdz ieinteresētām instancēm, atbildīgajiem izpildītājiem — uzņēmumu un organizāciju saimnieciskajiem vadītājiem, partijas un padomju, arodbiedrību un citu sabiedrisko organizāciju līderiem. Lai varētu strādāt pa jaunam, politiskās izglītības sistēma jāpadara elastīga, pastāvīgi jāatjaunina, ņemot vērā mūsdienai prasības un aizvien pieaugošās cilvēku garīgās vajadzības.

Partijas rajona komiteja uzņēmusies vadību par propagandistu darba ievirzīšanu jaunā gultnē, daudz paveikusi, uzlabojot organizatorisko struktūru, palīdzot propagandistiem pilnīgākot darbu. Organizēja rajona un zonu seminārus, strādājot tajos, katrs varēja justies atraisītāk, bija brīvs no dažām pagātnes kļūdām, ko savā laikā radīja formālisms, instruēšana, kļaujamā pamācīšana un tamlīdzīgi.

Interesantu pieredzi uzkrājusi Līvānu stikla fabrikas partijas pirmorganizācija, tās komunisti reizi mēnesī rīko vienotās mācības un nodarbības semināros, pieaicinot mācību spēkus no Daugavpils starpnozaru kvalifikācijas celšanas institūti. Gribētos, lai šī pieredze tiktu plaši popularizēta, lai to varētu aizgūt arī citi. Tāpat arī labāko propagandistu darba metodes. Mēs tikai zinām, ka labi strādā, teiksim, Jāzeps Plivda no zinātniski tehniskās apvienības «Latvijas agroķīmija» rajona nodaļas, Valentīna Gud-

ļevska no Aglonas padomju saimniecības, Roberts Voroneckis no Oškālna kolhoza, Natālija Stivriške no Rušonas padomju saimniecības, daudzi citi, bet kā tieši, kā organizē savu darbu? Republikas mērogā apkopota Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas propagandistes Nadeždas Kolčovas pieredze lietiško spēļu organizēšanā nodarbībās, bet rajonā par to maz ir dzirdēts. Tāpat arī par viņas kolēģes no Līvānu 1. vidusskolas Astrīdas Nikitovas prasmi seminārnodarību organizēšanā.

Propagandistus jaunais PSKP CK lēmums par darbaļaužu politisko un ekonomisko mācību pārveidošanu uzmuntrinājis arī tādējādi, ka partija izvirzījusi patiesas rūpes par mācību plašas materiāli tehniskās bāzes izveidošanu. Visi, kas tikušies ar auditorijām, lai arī tās ir pazīstamas, tā sakot, savi vien cilvēki visapkārt, bet tomēr jūtīgi, ka ar vārdiem vien, ja tie netiek pastiprināti ar uzskātes līdzekļiem, grūti runāt, grūti pārliecināt. Ne jau velti tautā saka: labāk vienreiz redzēt, nekā simtreiz dzirdēt. Iepriecina arī tas, ka turpmāk darbinieku kvalifikācijas celšanai būs sistēmas raksturs, tā no epizodiskas pārvērtīsies par pastāvīgu.

Mūs vienmēr ir satraukusis jaunātnes problēmas. Nav noslēpums, ka tā mācības apmeklē nelabprāt, kādēļ tās bieži izjūk. Turpmāk šai mūsu sabiedrības daļai, nākamajiem dzīves veidotājiem, tiek piešķirta ļoti liela loma. Jaunie politiskos klausītāji saņems pareizus sociālos orientierus, lai varētu kritiski novērtēt savu lomu un vietu dzīvē, mācītos aktīvi iesaistīties sabiedrības atjaunošanā.

A. MEŽMALIS

ATTĒLOS: kaimiņu rajonu propagandistu tikšanās reizē; uzstājas partijas Preiļu rajona komitejas sekretāre I. Jansone; tribīnē Latvijas KP CK lektore I. Ostrovska; Ļeņina Goda rakstu saņem Aizkalnes astoņgadīgās skolas direktore propagandiste Irēna Menšikova; muzicē Jēkabpils kultūras nama vokāli instrumentālā ansamblā vadītājs Aivars Pugačs un vokālisti

sākas lielā dzīve

1975. gadā tika pabeigta tagadējās vidusskolas celtniecība, ņemot vērā, ka daudziem skolēniem līdz mājām ir tāls, sevišķi grūti klājas ziemā, uzceltas telpas arī internātam. Bija padomāts par jauniešu fiziskās kultūras izkopšanu, par iespējām nodarboties ar sportu — uzcelta laba zāle. Skolā ir vietas 464 audzēkņiem, tā ir pilna vidusskola krievu tautības bērniem, bet latviešu mūsu skolas rajonā izrādījās nepietiekami — astoņās klases absolventi dodas vai nu uz Preiļu 1. vidusskolu, vai specializētām mācību iestādēm.

Iepriecina tas, ka ļoti daudzi skolotāji nostrādājuši ilgus un savus labākos dzīves gadus, mēs ar cieņu izturamies pret viņiem. Tie ir krievu valodas skolotāja A. Harlamova, pamatskolas klašu skolotāja A. Kapkova, citas. Daudzus gadus sekmīgi strādā pedagogi E. Vasilevska, M. Daugaviete, V. Adamoviča, V. Staričenoka, A. Sila. Pie mums palikuši darbā arī vairāki bijušie audzēkņi, arī absolvējuši vidusskolas un augstākās mācību iestādes, ieguvuši kvalifikāciju: R. Staričenoka, N. Sadovņikova, V. Skutele, A. Ivanova un N. Kapkova.

Kā kura katra skola, tā arī mūsējā ir dzīves notikumu degpunktā, tai plašs darba lauks ciema un ciemata sabiedriskajā dzīvē, agrofīrmas saimniecībā, arī rajona skolotāju saimes pasākumos. Par lielo ieguldījumu tiešajā darbā,

sabiedrisko pienākumu apzinīgu veikšanu vairāki skolotāji izpelnījušies pamudinājumus.

Mēs esam lauku skola, dzīvojam ciešā sadarbībā ar sava un apkaimes kolhozu ļaudīm, no kuriem pie mums pēc zināšanām steigjas viņu jaunās atvasas. Tāpēc arī daudz domājam par saīsu nostiprināšanu un paplašināšanu ar laukiem. Kad iznāk pārspriest šos jautājumus, ar prieku atceramies, ka tagad kolhozā jau ievērtību ieguvušie P. Leitāns, V. Leonova, T. Meluškāne, J. Valtere, V. Bahanova un daudzi citi savā laikā taču bija mūsu skolas audzēkņi. Viņi izvēlējās grūtāko, bet godpilnāko dzīves ceļu.

Iedibinātās tradīcijas dzīvo un turpina attīstīties. Tas izpaužas gan tādējādi, ka saimniecības darba pirmrindnieku bērni ir mūsu labāko un aktīvāko skolēnu pulkā, ka viņi labprāt apgūst darbmācības programmu, kopā ar vispārējām mācībām iegūst iemaņas lauksaimniecības mehanizācijā (pa lielākajai daļai zēni) un govju mehanizācijā slaukšanā (meitenes). Beidzot vidusskolā, kopā ar gatavības apliecību daudzi saņemusi traktorista vai lauku mehanizatora tiesības, strādā tajās pat saimniecībās, kur tievi, bieži vien līdzās. Piemēram, kolhoza labākā mehanizatora V. Gi-

voinas dēls Igors. Par traktoristu iemācījies arī A. Piskunovs, kurš pašlaik ir Padomju Armijas rindās — izpildījis savu patriotisko pienākumu, viņš atkal būs kopā ar citiem jaunajiem saimniecības mehanizatoriem. Ar sudraba medaļu šogad skolu beidza Aleksejs Šefners.

Mēs, pedagogi, ar prieku un lepnumu vērojam, ka vispārējās pārkārtošanās apstākļos rosīgāka kļūst arī mūsu jaunatne. Ar entuziasmu pie darba ķērušies komjaunieši, viņu vidū komsordze Sveta Ivanova, tāpat arī Anita Valtere, Taņa Skuratova un citi. Rosīgi darbojas sportisti, kurus sekmīgi vada un audzina L. Valdonis — arī republikā iegūst godalgotās vietas, mūsu pionieri, kurus vada un visdažādākajos interesantos pasākumos ievirza vecākā pioniera vadītāja S. Nikolajeva.

Vārdu sakt — skolas jaunā saime dzīvo, mācās, rosās — aug un veidojas par tēvu lietās cienīgiem mantiniekiem. Skola strādā, veic savas funkcijas, lai no bezrūpīgās bērnības aizsāktos lielās dzīves aizmētņi, lai to pamats būtu stingra pilsoniska pārliecība. Skolā top nākošie darba darītāji, vadītāji, speciālisti.

Sergejs SADOVŅIKOVS,
Riebiņu vidusskolas direktors

Šogad laika apstākļi ražas novākšanā bija reti nelabvēlīgi, tas atstāja iespaidu uz visiem darbiem, tās ievilcinot, padarīja mehanizatoru ikdienu grūtāku un mazražīgāku. Vārda tiešā nozīmē bija jādežūrē pie lauka malas un jāgaida pirmā izdevība, kad no mākoņa apakšas varēs izraut kaut cik iekūluma. Lietu sarežģīja arī tas, ka labībā lielās platībās nogatavojās vēlu. Tas viss, arī prognozes par agro ziemu liek domāt par spriega cēliena organizēšanu rudens aruma apvēršanā. Šogad sakarā ar sarežģītākiem ražas novākšanā vēlāk izdevās šajā atbildīgajā darbā iesaistīt plānotos spēkus, tas nozīmē, ka mehanizatoriem būs drošāk jāpārvar grūtības un efektīvāk jāiekļaujas sociālistiskajā sacensībā. Tās rezultātus vērtēs gan ik nedēļu,

PIE MŪSU KAIMIŅIEM

Veiksmīgu gaitu, agroapvienība!

Valodas par to, ka mūsu kolēģi PSKP XXV kongresa vārdā nosauktajā agrofīrmā Jēkabpils rajona Salas ciemā, ejot pārkārtošanās un paštrinājuma ceļu, grib uzņemties jaunu atbildību — rosināt visas rajona agrorūpnieciskās apvienības darbu, bija dzirdamas jau pirms laba laika. Tās nebija baumas, bet apzināti sabiedrības apspriešanai nodota ideja. Tā izraisīja dzīvo interesi gan agrofīrmas kolektīvā, kurš jaunus apstākļus bija nostrādājis vēl tikai gadu, gan tajos kolektīvos, ko paredzēja uzņemt nākamajā apvienībā. Daudzi bija par šiem pārkārtojumiem, jo redzēja jauna veidojuma plašo perspektīvu, citi pieturējās konservatīvām atziņām, baidījās, ka ar jaunajām vēsmām viņiem būs grūti sarast, nāksies zaudēt arī iesildīto omulību.

Jēkabpils rajona agrofīrmas mēs zinām kā augsti attīstītu saimniecību, kura augusi un stabilizējusies gadiem ilgi. Izveidojusi savu drošu bāzi, uzbūvējusi veselū agrorūpniecisku pilsētu Salas ciemā, kur atrodas padomju saimniecības centrs. Arī pēc firmas izveidošanas, kuras sastāvā ietilpa agrāk pilsētas un citu galveno uzņēmumu sistēmā esošie piena un gaļas produktu pārstrādes uzņēmumi, prata tiem iedot jaunu dzīvības impulsu, sapurināt ražīgākam darbam.

Raksturīgi, ka saimniecībā ir savi augstas klases speciālisti, kas var un ir gatavi sniegt kvalificētu palīdzību citām rajona saimniecībām kā labu, vēloši padomdevēji. Tas ir būtiski, ne vairs administrēdami ieradīsies rajona agrorūpnieciskās apvienības speciālisti, bet izglītoti strādājošie praktiķi, kuru padomu un palīdzības vērtība būs atziņas, pārbaudītas personīgajā praksē.

Kā galvenajā uzņēmumā, kas jaunajā apvienībā paliek par vadošo, tā arī tagadējās tās struktūrvienībās, noteicošais ir lielāka patstāvība un atbildība.

Agrorūpnieciskajā apvienībā tagad ietilpst visi rajona kolhozi un padomju saimniecības, VLRTNK rajona apvienība, kas pārvērsta par zinātniski tehnisko centru, agroķīmijas dienests, cukurfabrikā, pārvietojamā mehanizētā kolonna, abas profesionāli tehnis-

Šī skaistā mākslas pasaule

Reizē ar zināšanu gaudīņiem, ar izglītošanos dažādās zinību jomās cilvēks iegūst vajadzību aizvien vairāk paplašināt savu garīgo pasauli, viņiem par nepieciešamību kļūst estētiskais baudījums. Katrā no mums ir kas no mākslinieka. Ar kādu aizrautību un pacietību zīmē mazie bērni. Vēlāk tas notušejas, retais saglabā vajadzību zīmēt, gleznot, nodarboties ar jaunradi. Bet visiem nepieciešama mākslas izpratne, cilvēks, kurš to nav iemācījies, ir apdalīts. Un ir labi, kad skolā ir kāds labs garis, kas jo plaši cenšas pavērt logus uz brīnumaino

mākslas pasauli ar tās tēliem. Riebiņu vidusskolā tāds cilvēks ir tēlotājas mākslas pasniedzēja Marianna Abricka. Reizē viņa vada arī skolas bibliotēku. Viņai ir arī svarīgs sabiedriskais darbs — rajona tēlotājas mākslas skolotāju metodiskās apvienības vadītāja.

M. Abricka ir no tiem cilvēkiem, kuri par spīti nevalā, citām interesēm, kuras ir saistošākas, nodertīgākas pašai dzīvē, neatteikties palīdzēt citiem. Viņa izdarījusi noformējumu vairākās telpās ārpus savas skolas, iecerējusi noformēt arī to, jo beiguši Rēzeknes lietiskās mākslas vidusskolu, tātad, strādā specialitātē.

Bet mākslinieks ar savu tiešo darbu, kam, protams, jāziedo visa prasme, vien nav miera. Viņa daudz mācījusies arī pēc skolas beigšanas, darba laikā — beiguši visu kursu ciklu, lai varētu strādāt auglīgāk. Bet, kad izgadās brīvais brīdis, ņem rokās papīra lapu, otiņas, krāsas — tas, lai izteiktu

savu «es» — bez tā mākslinieks nespēj dzīvot. Tā tapa pirmais akvareļu kopojums, un mākslas dienās rajona kultūras namā, atsaucoties uz kolēģu un kultūras nama darbinieku neatlaidīgiem aicinājumiem, sarīkoja pirmo savu darbu izstādi. Tur mākslinieci, kuru dažkārt ikdienā ļaudis parādusi redzēt nopietnu, norūpējušos, ieraudzīja gaišu un apģarotu — tādi bija viņas akvareļi.

M. VOLKOVA,
rajona tautas izglītības nodaļas metodiskā kabineta vadītāja

Attēla: skolotāja M. Abricka

Kā arsim zemi šoruden

gan par visu sezonu kopumā, ņemot vērā disciplīnu, padarītā apjomu un kvalitāti, maiņas normu izstrādi — tai jābūt ne mazākai par piecām, traktora un piekabes inventāra tehnisko stāvokli.

Vietu noteikšanā tiks ievērots dalījums pēc traktoru markām — atsevišķi paredzētas trīs pirmās vietas riteņu un kāpurķēžu traktoriem.

Tie, kuri nedēļā iegūs pirmās trīs vietas, saņems agrofīrmas administrācijas, partijas un arod-

biedrības komiteju Goda rakstus un attiecīgas prēmijas naudā. Galīgos rezultātus apkopos sezonas beigās, bet ne vēlāk par 20. oktobri. Uzvarētāji tāpat saņems agrofīrmas administrācijas, partijas un, arodbiedrības komiteju Goda rakstus un jau ievērojami lielākas prēmijas.

Tātad, ir iespējams atzinību un materiālos pamudinājumus saņemt katru nedēļu un par visu darbu kopā.

